

Za Tirianem ale zazněl jiný hlas – silný a klidný jako moře v létě:

„Odejdi, obludo, a kořist, jež ti náleží, si odnes sebou – ve jménu Aslana a Aslanova mocného otce, Císaře za mořem.“

Příšerný tvor zmizel i s tarkánem pod paží. A Tirian se obrátil, aby se podíval, kdo to promluvil. To, co spatřil, mu uklidnilo srdce natolik, jako by ani v žádné bitvě prudce netlouklo.

Sedm králů a královen stálo před ním, všichni s korunami na hlavě a v třpytivých šatech, ale králové měli na sobě také nádhernou zbroj a v rukou tasené meče.

Tirian se zdvořile uklonil a chtěl promluvit, když se nejmladší z královen rozesmála. Zadíval se jí do tváře a zajíkl se ohromením, protože ji znal. Byla to Jill – ale ne Jill, jak ji naposled viděl, se špinavou a uslzenou tváří a ve starých šatech, které jí padaly z ramene. Teď vypadala klidně a svěže, jako by právě vyšla z lázně. Zprvu měl pocit, že působí starší, ale pak měl zase pocit, že ne, a vůbec se v tomhle ohledu nedokázal rozhodnout. A pak spatřil, že nejmladší z králů je Eustace – i on se ale změnil stejně jako Jill.

Tirian byl náhle nespůj z toho, že mezi tyto lidi přišel zakrvácený, zaprášený a zpocený z bitvy. Vzá-